

Верховний
Суд

ОГЛЯД практики Суду справедливості Європейського Союзу

Рішення за березень 2025 року

Зміст

I. Цінності Європейського Союзу: верховенство права – суддівська незалежність.....	3
Рішення Суду справедливості ЄС (П'ята Палата) від 6 березня 2025 року, D. K. (Вилучення справ із провадження судді) C-647/21 та C-648/21.....	3
II. Судове співробітництво в цивільних справах: Регламент Брюссель IIb	6
Рішення Суду справедливості ЄС (Четверта Палата) від 6 березня 2025 року, Anikovi, C-395/23.....	6
III. Наближення законодавства.....	9
1. Авторське право.....	9
Рішення Суду справедливості ЄС (Перша Палата) від 6 березня 2025 року, ONB and Others, C-575/23.....	9
2. Промислові зразки Співтовариства.....	13
Рішення Загального Суду (Друга Палата) від 12 березня 2025 року, Lidl v EUIPO – Liquidleds Lighting (Світлодіодні лампи), T-66/24.....	13
IV. Енергетика.....	16
Рішення Суду справедливості ЄС (П'ята Палата) від 6 березня 2025 року, Alajärven Sähkö and Others, C-48/23.....	16
V. Європейська цивільна служба: психологічне цькування.....	19
Рішення Загального Суду (Четверта Палата, розширений склад) від 12 березня 2025 року, Semedo v Parliament, T-349/23.....	19
VI. Спільна торговельна політика: антидемпінг.....	21
Рішення Загального Суду (Сьома Палата, розширений склад) від 19 березня 2025 року, LG Belgium v Commission, T-356/23.....	21

I. Цінності Європейського Союзу: верховенство права – суддівська незалежність

Рішення Суду справедливості ЄС (П'ята Палата) від 6 березня 2025 року, D. K. (Вилучення справ із провадження судді) C-647/21 та C-648/21

[Посилання на повний текст рішення](#)

Звернення за попереднім рішенням – Верховенство права – Другий абзац статті 19(1) ДЄС – Принцип незмінюваності суддів і суддівської незалежності – Рішення колегії суду про вилучення справ із провадження судді – Відсутність об'єктивних критеріїв для прийняття рішення про вилучення – Відсутність зобов'язання обґрунтовувати таке рішення – Верховенство права ЄС – Зобов'язання не застосовувати таке рішення про вилучення

Розглядаючи дві кримінальні справи, від розгляду яких було відсторонено суддю, що звернулася за попереднім рішенням, Суд справедливості ЄС роз'яснив сферу застосування, а також практичне застосування поняття «внутрішньої» незалежності суддів, передбаченої другим абзацом статті 19(1) ДЄС.

У межах справи C-647/21 Sąd Okręgowy w Słupsku (Окружний суд у місті Слупськ, Польща), що є судом, який звернувся за попереднім рішенням, одноособово розглянув апеляційну скаргу D. K. на рішення, яким його було засуджено в суді першої інстанції до позбавлення волі.

У межах справи C-648/21 M. C. та M. F. було засуджено в суді першої інстанції. Суд другої інстанції, що розглядав їхню апеляційну скаргу, виправдав M. C. і залишив у силі вирок щодо M. F. Sąd Najwyższy (Верховний Суд, Польща), розглядаючи скаргу на рішення суду другої інстанції щодо M. C., скасував це рішення і направив справу до суду, який звернувся за попереднім рішенням. У цій справі Суд засідав колегією в складі трьох суддів, до якої входили Голова колегії, Голова суду, який звернувся за попереднім рішенням, і третій суддя. Звернення за попереднім рішенням подано Головою колегії, що є тією самою суддею, що й у справі № 647/21.

У вересні 2021 року в рамках провадження, не пов'язаному зі справами основного провадження, суддя, що ініціювала ці два звернення про ухвалення попереднього рішення, звернулася до Голови апеляційної палати суду, який звернувся за попереднім рішенням, з проханням замінити Голову цього суду в колегії, склад якої розглядав справу в цьому провадженні, іншим суддею. Вона вважала, що, оскільки цю суддю було призначено на підставі постанови Національної ради судочинства (Krajowa Rada Sądownictwa, Польща; «KRS») у її новому складі, право на суд, попередньо встановлений законом, у розумінні, *inter alia*, статті 19(1) ДЄС, було порушено. Це прохання було відхилено.

У жовтні 2021 року в іншій справі ця ж суддя скасувала рішення суду нижчої інстанції, яке було ухвалене суддею, також призначеним постановою KRS у її новому складі.

У тому ж місяці колегія суду, що звернувся за попереднім рішенням, прийняла рішення про відсторонення цієї судді від розгляду приблизно 70 справ, включно зі справами, що розглядалися в основному провадженні. За словами цієї судді, їй не було вручено це рішення й вона не знала про причини його прийняття. Голова цього суду також прийняв наказ про її переведення з апеляційної палати цього суду до палати першої інстанції цього суду. Цей наказ, який набрав чинності через кілька днів після його прийняття, лише покликався на необхідність забезпечення належного функціонування обох палат.

За таких обставин суд, що звернувся за попереднім рішенням, який не мав упевненості щодо того, чи були зазначені вище заходи сумісними з другим абзацом статті 19(1) ДЄС, просив Суд справедливості ЄС роз'яснити, чи може суддя, що подала ці два запити про ухвалення попереднього рішення, і далі розглядати зазначені дві справи. Він також запитував, чи потрібно ігнорувати рішення колегії та інші подальші заходи.

Висновки Суду

По-перше, Суд зазначив, що другий абзац статті 19(1) ДЄС виключає національне законодавство, згідно з яким орган національного суду може відсторонити суддю цього суду від розгляду деяких або всіх справ, розподілених йому для розгляду, якщо це законодавство не встановлює критеріїв, якими повинен керуватися цей орган, ухвалюючи рішення про відсторонення судді від розгляду справ, або не вимагає обґрунтування такого рішення.

Дійшовши такого висновку, Суд вказав, що правила розподілу та перерозподілу справ є частиною поняття «суд, попередньо встановлений законом», яке вимагає не лише правової основи для самого існування суду, але й дотримання складу суду в кожній справі.

У цій справі законодавство, про яке йшлося, передбачає, що зміна складу суду є допустимою, якщо існує «тривала перешкода для розгляду та вирішення справи судом у його поточному складі», без подальших уточнень. Попри те, що це законодавство фактично передбачає, що суддя продовжує розглядати справи, закріплені за ним, незважаючи на його переведення до іншого місця або відрядження до іншого суду, до закриття провадження в цій справі, видається, що його можуть відсторонити від розгляду справ рішенням колегії відповідного суду без визначення критеріїв для цього. Крім того, згідно з тими самими правилами, колегія суду може також відсторонити суддю від розгляду справ у разі його переведення до іншої палати, попри те, що ця можливість, знову ж таки, не супроводжується жодними конкретними критеріями.

Отже, слід визнати, що таке законодавство не лише не встановлює об'єктивних критеріїв, що регулюють можливість відсторонення судді від однієї або кількох його справ, але й дозволяє колегії відповідного суду відсторонити суддю від розгляду справ без зазначення причин для такого рішення. До того ж рішення колегії, згідно

з яким суддю було відсторонено від розгляду справ в основному провадженні, не могло бути обґрунтовано рішенням про переведення, у якому коротко викладені причини, на підставі яких Голова суду, який звернувся за попереднім рішенням, у жовтні 2021 року вирішив перевести суддю до іншої палати того самого суду.

Крім того, той факт, що суддю відсторонюють від розгляду його справ, якщо відповідне національне законодавство не встановлює об'єктивних критеріїв для цього й не вимагає, щоб рішення про відсторонення від розгляду справ містило обґрунтування, не виключає можливості того, що відсторонення від розгляду справ було свавільним або становило приховане дисциплінарне покарання.

Такі організаційні заходи, як ті, що розглядалися в основному провадженні, застосування яких не регулюється достатньо чіткими критеріями й не підлягає обов'язковому обґрунтуванню, можуть викликати сумніви щодо можливості того, що відсторонення від розгляду справ з подальшим переведенням не відбулося у відповідь на попередні дії відповідного судді. Отже, для того, щоб уникнути можливості свавілля, яке може виникнути в результаті непрозорої процедури, що може підірвати принципи незалежності та незмінюваності суддів, важливо, щоб положення національного права про регулювання відсторонення від розгляду справ, встановлювали чітко визначені об'єктивні критерії, на підставі яких суддю може бути відсторонено від розгляду справ, а також зобов'язання обґрунтовувати такі рішення, зокрема у випадках, коли відповідний суддя не надавав на це згоди.

По-друге, Суд постановив, що другий абзац статті 19(1) ДЄС і принцип примату права ЄС вимагають, щоб національний суд не застосовував рішення колегії цього суду про відсторонення судді від розгляду розподілених йому справ, та не вчиняв інших дій, такі як перерозподіл цих справ, якщо прийняття рішення про відсторонення становило порушення другого абзацу статті 19(1) ДЄС. Органи судової влади, відповідальні за визначення та зміну складу цієї колегії, повинні відмовитися від застосування такого рішення.

Отже, в ситуації, коли національне законодавство, що регулює питання відсторонення судді від розгляду справ, визнано несумісним із другим абзацом статті 19(1) ДЄС, склад суду повинен мати право продовжити розгляд справи в основному провадженні в тому ж складі. Водночас органи судової влади, що володіють компетенцією визначати та змінювати склад національного суду, не повинні перешкоджати продовженню такого розгляду.

II. Судове співробітництво в цивільних справах: Регламент Брюссель IIb

Рішення Суду справедливості ЄС (Четверта Палата) від 6 березня 2025 року, Anikovi, C-395/23

[Посилання на повний текст рішення](#)

Звернення за попереднім рішенням – Судове співробітництво в цивільних справах – Регламент (ЄС) 2019/1111 – Сфера застосування – Стаття 1(1)(b) і (2)(e) – Заходи, що стосуються розпорядження майном дитини – Стаття 7 – Юрисдикція в справах про батьківську відповідальність – Стаття 10 – Вибір суду – Регламент (ЄС) № 1215/2012 – Сфера застосування – Стаття 1(2)(a) – Виняток, що стосується статусу або дієздатності фізичних осіб – Норми щодо юрисдикції, передбачені у двосторонньому договорі між Республікою Болгарія та російською федерацією, укладеному до приєднання Республіки Болгарія до Європейського Союзу – Відмінність між цими нормами та нормами, встановленими в Регламенті 2019/1111 – Стаття 351 ДФЄС – Поняття «несумісність»

Розглядаючи звернення за попереднім рішенням Суд справедливості ЄС, *inter alia*, ухвалив рішення про співвідношення між Регламентом 2019/1111¹ і двостороннім договором, укладеним між Державою-членом до її приєднання до Європейського Союзу та третьою Державою.

У 2023 році перед Sofiyski Rayonen sad (Софійський районний суд, Болгарія), який звернувся за попереднім рішенням, у рамках непозовного проведення постало питання про те, чи може, згідно з болгарським правом, бути дозволений продаж нерухомого майна, що частково належить двом неповнолітнім особам, які мають російське громадянство з постійним місцем проживання в Німеччині, в інтересах таких неповнолітніх осіб.

Суд, який звернувся за попереднім рішенням, не був упевнений щодо того, чи мають болгарські суди міжнародну юрисдикцію в такій ситуації. Із цією метою він прагнув з'ясувати, чи підпадає дозвіл суду на продаж нерухомого майна в цій справі під сферу застосування Регламенту № 1215/2012² або Регламенту Брюссель IIb. Він бажав дізнатися, з огляду на існування двостороннього договору, укладеного між Болгарією і Радянським Союзом (правонаступником якого є російська федерація) до приєднання цієї Держави-члена до Європейського Союзу³,

¹ Регламент Ради (ЄС) 2019/1111 від 25 червня 2019 року про юрисдикцію, визнання та виконання рішень у шлюбних справах і справах про батьківську відповідальність, а також про міжнародне викрадення дітей (ОJ 2019 L 178, с. 1; «Регламент Брюссель IIb»).

² Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1215/2012 від 12 грудня 2012 року про юрисдикцію та визнання і виконання судових рішень у цивільних та комерційних справах (ОJ 2012 L 351, с. 1; «Регламент Брюссель Ia»).

³ Договір між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Народною Республікою Болгарія про правову допомогу в цивільних, сімейних і кримінальних справах, підписаний в Москві 19 лютого 1975 року (Збірник договорів Організації Об'єднаних Націй, том 1015, № 14855, с. 41; «російсько-болгарський договір»).

чи стаття 351 ДФЄС регулює відносини між цим двостороннім договором і Регламентом Брюссель IIb, якщо цей договір не згадується в розділі VIII цього регламенту, і, якщо так, то за яких обставин Договір може відступати від Регламенту.

Висновки Суду

По-перше, Суд вважав, що дозвіл суду, який вимагається у справі в основному провадженні, охоплюється сферою застосування Регламенту Брюссель IIb, оскільки цей дозвіл становить захисний захід щодо дитини, пов'язаний з управлінням, збереженням або розпорядженням її майном у межах здійснення батьківської відповідальності в значенні цього регламенту. Так, суди Держави-члена, на території якої дитина має місце постійного проживання на момент звернення до суду (у цьому випадку – німецькі суди), у принципі, мають юрисдикцію надавати такий дозвіл.

По-друге, Суд розглядав питання про відносини між Регламентом Брюссель IIb і російсько-болгарським договором з огляду на те, що цей договір стосувався питання встановлення юрисдикції болгарських або російських судів. Тож, Суд зазначає, що, оскільки двосторонній договір (російсько-болгарський договір) не згадувався в Регламенті Брюссель IIb, відносини між цим договором та цим регламентом мають регулюватися статтею 351 ДФЄС⁴.

Суд повторно зазначив, що, відповідно до першого абзацу статті 351 ДФЄС, положення договору, укладеного між Державою-членом і третьою Державою, можуть відступати від будь-якого положення права ЄС, як первинного, так і вторинного, лише якщо цей договір був укладений до приєднання Держави-члена до Європейського Союзу й він створює для третьої Держави права, дотримання яких вона може вимагати від цієї Держави-члена.

Суд зазначив, що, по-перше, суд, який звернувся за попереднім рішенням, має встановити, чи містить російсько-болгарський договір норми, дотримання яких росія може вимагати від Болгарії.

Якщо так, то, по-друге, суд, який звернувся за попереднім рішенням, має визначити, чи є цей договір несумісним з Регламентом Брюссель IIb, оскільки ці два нормативно-правові акти не передбачають юрисдикцію одного й того ж суду в обставинах спору в основному провадженні. При такій перевірці варто враховувати рішення законодавчого органу ЄС, відображене в цьому регламенті, щодо того, що в певних ситуаціях юрисдикцію мають інші суди, ніж суди за місцем постійного проживання дитини, але суд, який звернувся за попереднім рішенням, не може скористатися можливістю визнати свою юрисдикцію на підставі норм цього

⁴ Згідно з цією статтею, положення Договорів не впливають на права та обов'язки, передбачені угодами між однією або більше Державами-членами, з однієї сторони, та однією або більше третіми країнами, з іншої сторони, укладеними до дати приєднання Держави до Європейського Союзу. У зв'язку з цим, якщо договір неможливо тлумачити в такий спосіб, щоб він був сумісний з правом ЄС, Держави-члени повинні вживати належних кроків для усунення встановлених невідповідностей між ним і Договорами, а також у разі потреби допомагати одна одній з цією метою та, якщо доцільно, ухвалювати спільну позицію.

регламенту з метою визнання російсько-болгарського договору сумісним із цим регламентом.

По-третє, якби було б встановлено, що вони є несумісними, суд, який звернувся за попереднім рішенням, мав би перевірити, чи можна запобігти цій несумісності шляхом застосування тлумачення російсько-болгарського договору за Регламентом Брюссель IIb. Якщо це неможливо, суд, який звернувся за попереднім рішенням, може застосувати норми цього договору, не беручи до уваги норми Регламенту Брюссель IIb, а Болгарія буде зобов'язана вжити належних кроків для усунення невідповідностей, як того вимагає другий абзац статті 351 ДФЄС.

III. Наближення законодавства

1. Авторське право

Рішення Суду справедливості ЄС (Перша Палата) від 6 березня 2025 року, ONB and Others, C-575/23

[Посилання на повний текст рішення](#)

Звернення за попереднім рішенням – Наближення законодавства – Інтелектуальна власність – Авторське право та суміжні права – Виконавці, залучені на підставі адміністративно-правового акта – Передача суміжних прав через регуляторний акт – Директива 2001/29/ЄС – Стаття 2(b) та стаття 3(2) – Право на відтворення й право надавати доступ публіці – Директива 2006/115/ЄС – Статті 7–9 – Права на запис, мовлення, повідомлення до загального відома публіки та розповсюдження – Директива (ЄС) 2019/790 – Статті 18-23 – Справедлива винагорода в договорах щодо використання – Стаття 26 – Застосування в часі – Поняття «укладених актів» і «набутих прав»

Розглянувши звернення за попереднім рішенням від Державної ради (Conseil d'État, Бельгія) Суд справедливості ЄС ухвалив рішення щодо можливості для Держав-членів обмежити через регуляторний акт здійснення суміжних прав виконавців, залучених на підставі адміністративно-правового акту.

1 червня 2021 року Бельгійська Держава прийняла Королівський указ щодо суміжних прав художнього персоналу Бельгійського національного оркестру (ONB) («Королівський указ від 1 червня 2021 року»), який набрав чинності 4 червня 2021 року.

До прийняття цього королівського указу використання суміжних прав музикантів ONB узгоджувалося в індивідуальному порядку в межах консультативного комітету. У період між 2016 і 2021 роками ONB та представництва профспілок музикантів цього оркестру вели переговори з метою досягнення угоди про справедливу винагороду від ONB за виступи цих музикантів. Оскільки такі переговори не привели до результату, Бельгійська Держава ухвалила відповідний королівський указ. Відповідно до положень цього указу, виконавець передає ONB в обмін на компенсаційні виплати суміжні права щодо будь-яких виступів, здійснених у межах його або її служби в цьому оркестрі. Таким чином, право доведення до загального відома публіки, а також права на відтворення і розповсюдження, що належать музикантам ONB, передаються на весь строк дії суміжних прав і по всьому світу.

Кілька музикантів подали позов до Державної ради (Conseil d'État) з вимогою анулювання Королівського указу від 1 червня 2021 року, посилаючись на те, що положення цього указу порушували право ЄС, зокрема Директиву 2019/790.⁵

За цих обставин Державна рада (Conseil d'État) вирішила звернутися до Суду справедливості ЄС за попереднім рішенням з метою з'ясування по суті, чи перешкождали положення цієї директиви передачі через регуляторний акт з метою використання роботодавцем суміжних прав виконавців, які працюють на підставі адміністративно-правового акту, щодо виступів, здійснених у межах їхньої служби цьому роботодавцю, без їхньої попередньої згоди.

Висновки Суду

Як попереднє зауваження, Суд нагадав, що в контексті звернення за попереднім рішенням саме на Суд покладається обов'язок виокремити з усієї інформації, наданої національним судом, ті елементи права ЄС, які потребують тлумачення, з урахуванням предмета спору.

У цій справі, попри те, що питання, з якими Державна рада (Conseil d'État) зверталася за попереднім рішенням, стосувалися лише тлумачення положень Директиви 2019/790, Суд встановив, що ця директива ґрунтується, зокрема, на правилах, закріплених у Директивах 2001/29⁶ і 2006/115⁷, певні положення яких⁸ є релевантними для відповіді на поставлені питання.

Насамперед Суд з'ясовував, чи виключено Королівський указ від 1 червня 2021 року зі сфери дії Директиви 2019/790 у часі (*ratione temporis*) з огляду на те, що його було прийнято та він набрав чинності до закінчення строку для транспозиції цієї директиви. У цьому контексті Суд зазначив, по-перше, що ця директива застосовується до всіх творів та інших об'єктів, які охороняються національним авторським правом, починаючи з 7 червня 2021 року⁹. По-друге, з огляду на те, що Директива 2019/790, відповідно до її статті 26(2), «застосовується без обмеження будь-яких актів, укладених до 7 червня 2021 року, та прав, набутих до 7 червня 2021 року», Суд встановив, що ця директива не повинна застосовуватись до актів використання, впроваджених до 7 червня 2021 року, і щодо яких права були дійсно набуті до цієї дати.

У цій справі Суд дійшов висновку, що Королівський указ від 1 червня 2021 року, оскільки його було прийнято належним чином, може породжувати для ONB, між датою набрання чинності та датою завершення строку для транспозиції

⁵ Директива Європейського парламенту і Ради (ЄС) 2019/790 від 17 квітня 2019 року про авторське право і суміжні права на Єдиному цифровому ринку та про внесення змін до директив 96/9/ЄС та 2001/29/ЄС (OJ 2019 L 130, с. 92).

⁶ Директива Європейського парламенту і Ради 2001/29/ЄС від 22 травня 2001 року про гармонізацію окремих аспектів авторського права і суміжних прав в інформаційному суспільстві (OJ 2001 L 167, с. 10).

⁷ Директива Європейського парламенту і Ради 2006/115/ЄС від 12 грудня 2006 року про право на надання в прокат і право на надання в позичку та про деякі суміжні права у сфері інтелектуальної власності (OJ 2006 L 376, с. 28).

⁸ Положення, на які посилається Суд: стаття 2(b) і стаття 3(2)(a) Директиви 2001/29 («положення Директиви 2001/29»), стаття 3(1)(b), стаття 7(1), стаття 8(1) та стаття 9(1)(a) Директиви 2006/115 («положення Директиви 2006/115»).

⁹ Дата завершення строку для імплементації Директиви 2019/790, встановлена статтею 29(1) цієї директиви.

Директиви 2019/790, права, які не підпадають під сферу дії цієї директиви в часі (*ratione temporis*). Водночас Суд зазначив, що цей указ не вичерпав своїх правових наслідків у дату набрання ним чинності. Цей указ має на меті регулярно породжувати наслідки для виступів відповідних виконавців упродовж усього періоду його застосування, включно з періодом після завершення строку для транспозиції Директиви 2019/790.

Таким чином, Суд виснував, що ця директива застосовується (*ratione temporis*) до передачі, здійсненої Королівським указом від 1 червня 2021 року, суміжних прав музикантів ONB щодо виступів, які відбулися після 7 червня 2021 року.

Окрім того, Суд дослідив, чи поняття «виконавець», що використовується в Директивах 2001/29, 2006/115 і 2019/790, охоплює музикантів оркестру, залучених на підставі адміністративно-правового акту.

Передусім Суд зазначив, що за відсутності іншого наміру, прямо вираженого законодавцем ЄС, поняттю «виконавець» слід надавати однакове значення у відповідному контексті цих директив.

Щодо тлумачення цього поняття, Суд насамперед зауважив, що формулювання положень Директив 2001/29, 2006/115 і 2019/790 не виключає формально зі сфери їхньої дії виконавців, залучених на підставі адміністративно-правового акту.

Далі, щодо контексту цих положень, Суд нагадав, що положення директив, чинних у сфері інтелектуальної власності, мають тлумачитися з урахуванням норм міжнародного права, і зокрема міжнародних договорів, які вони покликані імплементувати. Стаття 2(а) Договору Всесвітньої організації інтелектуальної власності (BOIV) про виконання і фонограми (WPPT)¹⁰ не встановлює жодних умов, які б виключали зі сфери його застосування виконавців, залучених на підставі адміністративно-правового акту.

Нарешті, Суд зазначив, що таке тлумачення підтримується цілями, які переслідують Директиви 2001/29, 2006/115 та 2019/790. Ці директиви, по суті, передбачають, що будь-яка гармонізація суміжних прав має ґрунтуватися на високому рівні захисту, з урахуванням потреби адаптації цього захисту до нових економічних реалій і забезпечення належного доходу для виконавців, які, як правило, перебувають у слабшому договірному становищі.

За таких обставин Суд дійшов висновку, що виконавці, залучені на підставі адміністративно-правового акту, охоплюються поняттям «виконавець» у значенні положень Директив 2001/29, 2006/115 та 2019/790.

Окрім того, Суд встановлював, чи положення Директив 2001/29 і 2006/115 перешкоджають передачі через регуляторний акт суміжних прав виконавців, залучених на підставі адміністративно-правового акту, без їхньої попередньої згоди.

¹⁰ Договір BOIV про виконання і фонограми (WIPO Performances and Phonograms Treaty), прийнятий в Женеві 20 грудня 1996 року та схвалений від імені Європейського Співтовариства рішенням Ради 2000/278/ЄС від 16 березня 2000 року (OJ 2000 L 89, с. 6). Відповідно до статті 2(а) цього договору, поняття «виконавці» охоплює всіх осіб, які «грають роль, співають, читають, декламують, грають на музичному інструменті або іншим чином виконують літературні або художні твори, або вираження фольклору».

По-перше, Суд зазначив, що захист, наданий положеннями Директив 2001/29 та 2006/115, має бути широким за обсягом. Відповідно цей захист охоплює не лише володіння правами, гарантованими цими положеннями, а й здійснення таких прав.

По-друге, Суд вказав, що права, гарантовані виконавцям цими положеннями, мають превентивний характер, у тому сенсі, що будь-яке використання їхніх виступів вимагає попередньої згоди. З цього випливає, що в разі відсутності попередньої згоди правовласників, ці положення перешкоджають передачі через регуляторний акт виключних прав, зазначених у цих директивах, якщо така передача не охоплюється винятками чи обмеженнями, передбаченими цими директивами¹¹. На думку Суду, вузько сформульовані винятки та обмеження прав виконавців, передбачені цими директивами, не допускають загальної примусової передачі всіх суміжних прав певної категорії виконавців.

По-третє, Суд наголосив, що таке тлумачення підтримується міжнародним контекстом, у рамках якого здійснюється захист суміжних прав виконавців, а також цілями Директив 2001/29 і 2006/115. Зокрема, що стосується захисту прав виконавців, примусові ліцензії можуть передбачатися лише настільки, наскільки вони сумісні з Римською конвенцією¹², яка має непрямий вплив у межах ЄС. Ця конвенція встановлює, що захист, який вона надає виконавцям, як правило, включає можливість запобігати здійсненню без їхньої попередньої згоди телерадіопередачі, публічного сповіщення або відтворенню запису їхнього виконання. Хоча ця конвенція й містить винятки та обмеження виключних прав правовласників суміжних прав, жодне з її положень не дозволяє загальної примусової передачі таких прав. Така передача також не дозволена положеннями WPPT.

З огляду на вищезазначене, Суд постановив, що положення Директив 2001/29 і 2006/115 суперечать національному законодавству, яке передбачає передачу через регуляторний акт з метою використання роботодавцем суміжних прав виконавців, залучених на підставі адміністративно-правового акту, щодо виступів, здійснених у межах їхньої служби цьому роботодавцю, без попередньої згоди таких виконавців, як це мало місце у випадку з Королівським указом від 1 червня 2021 року.

У зв'язку з цим Суд дійшов висновку, що не потрібно додатково розглядати, чи положення статей 18–23 Директиви 2019/790 суперечили такій передачі.

¹¹ Стаття 5 Директиви 2001/29 та, зокрема, стаття 10 Директиви 2006/115.

¹² Міжнародна конвенція про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення (Римська конвенція), укладена в Римі 26 жовтня 1961 року.

2. Промислові зразки Співтовариства

Рішення Загального Суду (Друга Палата) від 12 березня 2025 року, *Lidl v EUIPO – Liquidleds Lighting* (Світлодіодні лампи), T-66/24

[Посилання на повний текст рішення](#)

Промисловий зразок Співтовариства – Провадження щодо визнання недійсним – Зареєстрований промисловий зразок Співтовариства, що зображає світлодіодну лампу – Не враховано розкриття попереднього зразка – Стаття 7(2) Регламенту (ЄС) № 6/2002 – Вимоги – Тягар доказування

У своєму рішенні Загальний Суд відхилив позов заявника та роз'яснив вимоги щодо застосування винятку, згідно з яким розкриття промислового зразка Співтовариства, здійснене його автором або правонаступником, не береться до уваги протягом 12 місяців до подання заявки на реєстрацію, як це передбачено статтею 7(2) Регламенту № 6/2002.¹³

Компанія Liquidleds Lighting Corp., третя особа у справі, з 2017 року є власником промислового зразка Співтовариства, який зображає світлодіодну лампу. У 2021 році компанія Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, заявник, подала заявку до Відомства інтелектуальної власності Європейського Союзу (EUIPO) про визнання недійсним цього зразка на підставі двох попередніх зразків. Однак Відділ щодо недійсності EUIPO не задовольнив цю заявку.

Аналогічно Апеляційна рада EUIPO відхилила скаргу заявника на це рішення, мотивуючи це тим, що, по-перше, розкриття першого попереднього зразка підпадає під дію винятку, передбаченого статтею 7(2) Регламенту № 6/2002, а по-друге, заявник не довів розкриття другого попереднього зразка.

У зв'язку із цим заявник звернувся до Суду з позовом про скасування рішення Апеляційної ради.

Висновки Суду

Насамперед Суд розглянув застосування винятку, передбаченого статтею 7(2) Регламенту № 6/2002. Він зазначив, що цей виняток застосовується як щодо новизни¹⁴, так і щодо індивідуального характеру зразка¹⁵. У цьому контексті Суд уточнив, що якщо відсутність новизни означає, що ідентичний промисловий зразок був розкритий, то відсутність індивідуального характеру означає, що був розкритий промисловий зразок, який справляє таке ж загальне враження на поінформованого користувача. Тому лише тоді, коли виняток, про який йде мова, застосовується при

¹³ Регламент Ради (ЄС) № 6/2002 від 12 грудня 2001 року про промислові зразки Співтовариства (OJ 2002 L 3, с. 1).

¹⁴ Для цілей статті 5 Регламенту № 6/2002.

¹⁵ Для цілей статті 6 Регламенту № 6/2002.

розгляді новизни, це розкриття, яке, ймовірно, не буде враховано, стосується попереднього промислового зразка, ідентичного оскаржуваному промислового зразку. Попри те, що відсутність індивідуального характеру також може впливати з розкриття ідентичного попереднього промислового зразка, вимога щодо індивідуального характеру як така не вимагає відсутності розкриття ідентичного попереднього промислового зразка, а лише розкриття попереднього промислового зразка, який справляє таке саме загальне враження. Отже, застосування статті 7(2) Регламенту № 6/2002 у зв'язку зі статтею 6 цього регламенту не вимагає, щоб зразок, розкриття якого не береться до уваги, був ідентичним або тотожним оскаржуваному зразку.

Таке тлумачення впливає з формулювання цієї статті, її контексту та цілей Регламенту № 6/2002. Суд встановив, що формулювання цієї статті не містить слова «ідентичний», не покликається на поняття «тотожність» і не включає вислів «той самий зразок». Так, формулювання обмежується встановленням, безперечно, тісного зв'язку між зареєстрованим зразком і попереднім зразком, розкритим автором або його правонаступником протягом пільгового періоду. Це формулювання не виключає можливості, що такий зв'язок може існувати як у випадку, коли зразки є ідентичними, так і у випадку, коли вони справляють однакове загальне враження.

Щодо контексту, Суд зазначив, що стаття 7(2) Регламенту № 6/2002 і пункт 20 преамбули до цього регламенту стосуються оцінки як новизни, так і індивідуального характеру оскаржуваного зразка. З метою оцінки індивідуального характеру, розкриття, яке не береться до уваги, стосується зразка, що справляє таке ж загальне враження, як і оскаржуваний зразок.

Окрім того, Суд наголосив, що виняток, передбачений у цій статті, має на меті захист інтересів автора або його правонаступника, а також стимулювання інновацій, розроблення нових продуктів та інвестування в їхнє виробництво. Досягнення цих цілей могло б бути поставлене під загрозу, якби автор, після випробування зразка на ринку, який бажає скористатися пільговим періодом, був зобов'язаний у будь-якому випадку подавати заявку на реєстрацію саме того зразка, який було випробувано, без урахування результатів тестування, з метою внесення необхідних змін до зразка для комерційного успіху. Це позбавляло б можливості подати заявку на реєстрацію зразка, який, хоча й не був ідентичним, справляв те ж саме загальне враження, що й первинно випробуваний зразок. Крім того, у разі реєстрації зразка, що не був ідентичним до оскаржуваного, автор або його правонаступник наражався б на ризик, що, власне, розкриття попереднього зразка в пільговий період буде використано проти нього.

Також Суд вказав, що питання щодо розкриття попереднього зразка є попереднім питанням, вирішення якого є необхідним для оцінки, чи є спірні дизайни ідентичними або такими, що справляють однакове загальне враження. Необхідність порівняння зразків виникає лише тоді, коли другий зразок був доведений до відома публіки, і якщо врахування цього розкриття не виключається статтею 7(2)

Регламенту № 6/2002. Відповідно, Суд відхилив аргументи заявника, які стосувалися порівняння оскаржуваного зразка з попереднім зразком.

У другій частині рішення щодо тягара доказування Суд зазначив, що саме на заявника, який звертається з проханням про визнання зразка недійсним, покладається обов'язок довести, що оскаржуваний зразок не відповідає вимогам щодо охорони, зокрема, що він був фактично розкритий до дати подання заявки на реєстрацію. Втім, для застосування статті 7(2) Регламенту № 6/2002 власник зразка, щодо якого подано заяву про визнання недійсним, має довести, що він є автором або правонаступником автора попереднього зразка; що цей зразок було розкрито ним або третьою особою; і що таке розкриття відбулося в межах пільгового періоду. Тому в цьому випадку, по-перше, заявник мав довести, що оскаржуваний промисловий зразок не відповідав вимогам для охорони, а по-друге, третя особа у справі мала посилатися на виняток, передбачений статтею 7(2) Регламенту № 6/2002, та довести, що вимоги для застосування цього винятку були виконані. Відповідно, Суд встановив, що, розглядаючи зауваження заявника, подані для спростування застосування винятку, Апеляційна рада не поклала тягар доказування на заявника, а лише застосувала загальний принцип захисту права на захист, а саме статтю 62 Регламенту № 6/2002.

Суд також зазначив, що можливість заявника надати обґрунтовані зауваження не залежить від того, чи подані пояснення та докази третьою стороною відповідають якомусь рівню достовірності чи послідовності. Навпаки, саме у своїх зауваженнях заявник може довести недостовірність чи непослідовність аргументів іншої сторони. Крім того, хоча Апеляційна рада, як видається, запропонувала стороні, яка заперечує застосування винятку, передбаченого статтею 7(2) Регламенту № 6/2002, подати докази, це не слід розуміти як обов'язок подавати докази. Залежно від обставин, достатньо обмежитися формулюваннями зауважень, що можуть стосуватися доказів, поданих іншою стороною.

IV. Енергетика

Рішення Суду справедливості ЄС (П'ята Палата) від 6 березня 2025 року, *Alajärven Sähkö and Others*, C-48/23

[Посилання на повний текст рішення](#)

Звернення за попереднім рішенням – Внутрішній ринок електроенергії – Директива (ЄС) 2019/944 – Стаття 57(4) і (5) – Незалежність національного регуляторного органу під час здійснення своїх обов'язків і повноважень – Політичні орієнтири, видані Державою-членом – Законодавча поправка, спрямована на зниження тарифів на розподіл електроенергії – Рішення щодо методів моніторингу зборів за експлуатацію електроенергетичної системи, прийняте відповідним регуляторним органом після цієї поправки – Урахування підготовчих матеріалів (*travaux préparatoires*) до закону, що ввів цю поправку

Розглядаючи звернення за попереднім рішенням, подане судом із питань ринку (*markkinaoikeus*, Фінляндія), Суд справедливості ЄС розтлумачив обсяг зобов'язання Держав-членів поважати незалежність національних регуляторних органів під час виконання завдань, покладених на них Директивою 2019/944 про спільні правила для внутрішнього ринку електричної енергії.¹⁶

У грудні 2021 року фінський регуляторний орган ухвалив низку рішень («оскаржувані рішення»), якими були змінені методи моніторингу зборів за експлуатацію електроенергетичної системи, встановлені в 2015 році, на період з 1 січня 2022 року по 31 грудня 2023 року. Відповідно до пояснень у цих рішеннях, цей орган ініціював зміни самостійно після набуття чинності Законом 730/2021¹⁷, який продовжив строк імплементації певних вимог щодо будівництва та обслуговування електроенергетичної системи.

У зв'язку із цим суд із питань ринку зазначив, що з підготовчих матеріалів (*travaux préparatoires*) до Закону 730/2021 випливає, що його метою було зменшення тарифів на розподіл електроенергії, хоча сам закон не містив положень, які прямо регулюють тарифи на передачу або розподіл електроенергії чи методи їхнього розрахунку.

Два фінські підприємства – оператори електроенергетичної системи – подали позов до суду з питань ринку, вимагаючи скасування оскаржуваних рішень у частині зміни методів моніторингу зборів за експлуатацію. Посилаючись на зв'язок між Законом 730/2021 та оскаржуваними рішеннями, ці підприємства стверджували, *inter alia*, що фінський регуляторний орган не діяв незалежно, як того вимагає Директива 2019/944.

¹⁶ Директива (ЄС) 2019/944 Європейського Парламенту і Ради від 5 червня 2019 року про спільні правила внутрішнього ринку електричної енергії та про внесення змін до Директиви 2012/27/ЄС (ОВ 2019 L 158, с. 125).

¹⁷ *Laki sähkömarkkinalain muuttamisesta (730/2021)* (Закон про внесення змін до Закону про ринок електроенергії (730/2021); «Закон 730/2021»)

У зв'язку із цим та з огляду на зв'язок між набуттям чинності Закону 730/2021 і прийняттям оскаржуваних рішень фінським регуляторним органом, суд із питань ринку звернувся до Суду з питанням, чи не суперечать положення статей 57(4), 57(5) і 59 Директиви 2019/944 національному законодавству на кшталт Закону 730/2021.

Висновки Суду

Попередньо Суд зазначив, що згідно зі статтею 57(4) Директиви 2019/944, Держави-члени повинні гарантувати незалежність регуляторного органу під час здійснення покладених на нього завдань згідно із цією директивою та пов'язаним законодавством. Крім того, за статтею 57(5)(а) цієї директиви, з метою захисту незалежності регуляторного органу, Держави-члени мають забезпечити можливість прийняття автономних рішень незалежно від будь-яких політичних органів.

У цьому контексті Суд постановив, по-перше, що незалежність регуляторних органів має бути гарантована як щодо економічних суб'єктів, так і стосовно державних установ, чи то адміністративні органи, чи то політичні організації, а в останньому випадку – як щодо уряду, так і національного законодавчого органу.

По-друге, Суд зазначив, що повноваження, делеговані регуляторним органам, є виконавчими, й ґрунтуються на технічній і фаховій оцінці фактичних обставин. У межах здійснення цих повноважень органи влади зобов'язані дотримуватись норм, установлених докладним законодавчим механізмом ЄС, який обмежує дискреційні повноваження та виключає ухвалення політичних рішень.

Хоча, відповідно до формулювання статті 59(1)(m) Директиви 2019/944, саме регуляторні органи відповідають за забезпечення дотримання правил, що регулюють безпеку та надійність мережі, а також за оцінювання попередньої діяльності, у цьому формулюванні немає підстав вважати, що до їхньої компетенції належить встановлення таких правил.

У зв'язку із цим, як зазначено в пункті 87 преамбули Директиви 2019/944 та відповідно до другого абзацу статті 194(2) ДФЄС, Держави-члени мають право визначати умови використання своїх енергетичних ресурсів. Отже, Держави-члени вільні у прийнятті власних правил щодо національного ринку електроенергії, за винятком завдань і повноважень національних регуляторних органів, передбачених цією ж директивою.

З такої перспективи реалізація Державою-членом своїх повноважень у сфері формування національної енергетичної політики може мати наслідки для витрат на експлуатацію електроенергетичної системи. До того ж сам факт, що Держава-член прагне за допомогою ухвалення норм знизити тарифи на розподіл електроенергії, не є несумісним зі статтями 57(4) і (5) Директиви 2019/944.

Водночас з огляду на статті 57(4) і (5) Директиви 2019/944, національні регуляторні заходи, які містять деталізовані положення, що встановлюють елементи, які належать до дискреційних повноважень національного регуляторного органу, такі

як рівень тарифів електроенергетичної системи або конкретні методи їхнього розрахунку, – не допускаються.

Однак сам факт, що національний законодавець ухвалив закон, яким внесено зміни до вимог щодо безпеки постачання, і що, внаслідок цього, тарифи були змінені регуляторним органом, не ставить під сумнів незалежність цього органу під час здійснення своїх повноважень.

З урахуванням наведеного Суд дійшов висновку, що статті 57(4) і 57(5)(a) Директиви 2019/944 у поєднанні зі статтею 59 цієї директиви слід тлумачити як такі, що не суперечать національному законодавству, мета якого, згідно з підготовчими матеріалами (*travaux préparatoires*), полягає, *inter alia*, у впливі на ціни розподілу електроенергії. Хоча таке законодавство не містить положень, які прямо регулюють тарифи на передачу чи розподіл електроенергії або методи їхнього розрахунку, але внаслідок набрання ним чинності національний регуляторний орган змінив методи моніторингу тарифів на експлуатацію електросистеми до завершення чинного періоду моніторингу на момент набуття чинності цього законодавства.

V. Європейська цивільна служба: психологічне цькування

Рішення Загального Суду (Четверта Палата, розширений склад) від 12 березня 2025 року, *Semedo v Parliament*, T-349/23

[Посилання на повний текст рішення](#)

Законодавство, що регулює діяльність інституцій – Член Парламенту – Психологічне переслідування – Рішення Голови Парламенту про визнання факту психологічного цькування акредитованого помічника парламенту та застосування до Члена Парламенту покарання у вигляді позбавлення права на добові витрати протягом 10 днів – Право бути почутим – Право на захист

Розглянувши позов пані Monica Semedo, колишньої членкині Європейського Парламенту, Загальний Суд у розширеному складі скасував рішення Голови Парламенту, якими було визнано, що певні дії, приписувані заявниці, становили психологічне цькування в розумінні статті 12а(3) Положення про персонал Європейського Союзу та застосоване до неї покарання у вигляді позбавлення права на добові витрати [subsistence allowance] на 10 днів. На цьому тлі Суд роз'яснив судову практику щодо дотримання права на захист в контексті скарги про цькування проти члена Парламенту, а саме щодо доступу цього члена до показань свідків та письмових доказів, на які спиралися під час встановлення факту цькування.

У березні 2022 року Консультативний комітет по роботі зі скаргами про цькування стосовно членів Парламенту («Комітет») повідомив заявницю про початок розслідування щодо неї за скаргою її колишнього акредитованого помічника парламенту («скаржник»), та надіслав їй короткий виклад тверджень скаржника, а також надані ним неконфіденційні докази.

У листопаді 2022 року Комітет прийняв висновок за скаргою та свої рекомендації («висновок Комітету»), де вказав, що дії, про які заявляв скаржник, становили психологічне цькування, та рекомендував застосувати до заявниці покарання у вигляді позбавлення права на добові витрати на 20 днів.

У грудні 2022 року Президент Парламенту надіслав заявниці анонімну версію висновку Комітету та запросив її надати письмові зауваження щодо нього. У січні 2023 року заявниця подала свої зауваження, у яких, серед іншого, просила надати їй копію всього файлу, зокрема різні показання свідків, які не могли бути анонімними. Однак заявниці не було надано доступу до цієї інформації. У квітні 2023 року Президент Парламенту ухвалив оскаржувані рішення.

Саме в цьому контексті заявниця подала до Суду позов про скасування цих рішень.

Висновки Суду

По-перше, щодо питання доступу заявниці до показань свідків, Суд нагадав, що в процедурі, спрямованій на встановлення факту цькування, загальний принцип поваги до прав захисту означає, що з належним урахуванням будь-яких вимог конфіденційності особа, якій пред'явлено обвинувачення, повинна до ухвалення рішення, що має для неї несприятливі наслідки, отримати всі документи у справі, як обвинувальні, так і виправдувальні, щодо стверджуваного цькування, та мати можливість висловити свою думку щодо них. Для того, щоб мати можливість ефективно подати свої зауваження, особа, обвинувачена в цькуванні, має право на розкриття принаймні короткого викладу показань різних осіб, опитаних під час розслідування, оскільки ці показання були використані Комітетом у своєму висновку для надання рекомендацій Президенту Парламенту, і такий короткий виклад мав бути розкритий із дотриманням, за потреби, принципу конфіденційності.

Суд зазначив, що в цій справі заявниці було надіслано неконфіденційну версію висновку Комітету, що містив короткий виклад показань свідків, але цей виклад не відображав зміст показань свідків, отриманих під час розслідування. По-перше, з цього документа не було видно, що сприйняття свідків відрізнялося. По-друге, існувала низка розбіжностей між змістом цього документа та коротким викладом показань свідків, викладених у конфіденційному додатку до висновку Комітету. Отже, Парламент не дотримався права заявниці на захист.

Щодо питання доступу заявниці до письмових доказів, Суд зазначив, що для того, щоб мати можливість захищатися, особа, якій пред'явлено обвинувачення, повинна мати можливість ознайомитися з детальним змістом документів у справі, які були підставою для її звинувачень.

Хоча заявниця не заперечувала, що вона мала у своєму розпорядженні електронні листи та повідомлення, що були письмовими доказами, на які спиралися для встановлення факту цькування, оскільки вона була автором цих листів, не всі документи в справі, які були підставою для звинувачень проти неї, були їй надані під час адміністративної процедури. Суд виснував, що в цьому контексті права заявниці на захист не були дотримані.

Насамкінець заявниця не мала доступу ані до короткого викладу, що відтворював зміст показань свідків, взятих Комітетом, ані до документів у справі, що були основою для звинувачень проти неї, хоча ця інформація була врахована для встановлення факту цькування та застосування покарання. Тому Суд виснував, що заявниця була позбавлена можливості краще захищати себе, і що таке порушення неминуче вплинуло на зміст оскаржуваних рішень.

VI. Спільна торговельна політика: антидемпінг

Рішення Загального Суду (Сьома Палата, розширений склад) від 19 березня 2025 року, *LG Belgium v Commission*, T-356/22

[Посилання на рішення, опубліковане у формі витягу](#)

Демпінг – Імпорт суперабсорбуючих полімерів з Республіки Корея – Регламент (ЄС) 2022/547 – Остаточне антидемпінгове мито – Стаття 3(2), (3), (5), (6) і (7) Регламенту (ЄС) 2016/1036 – Стаття 9(4) Регламенту 2016/1036 – Визначення шкоди – Аналіз впливу імпорту на ціни на аналогічні товари, що продаються на ринку ЄС – Аналіз зниження цін – Застосування методу контролю за номером товару – Причинно-наслідковий зв'язок – Аналіз атрибуції та неатрибуції – Інші відомі фактори – Сума антидемпінгового мита – Права на захист – Принцип належного врядування

Відхиляючи позов LG Chem, Ltd. проти Імплементаційного регламенту Комісії 2022/547 про введення остаточного антидемпінгового мита на імпорт суперабсорбуючих полімерів (superabsorbent polymers – «SAP») з Республіки Корея¹⁸, Загальний Суд роз'яснив, які фактори варто враховувати для встановлення рівня шкоди та ставки антидемпінгового мита.

LG Chem – корейський експортер SAP, який експортує цю продукцію, *inter alia*, до Європейського Союзу. Європейська коаліція виробників суперабсорбуючих полімерів подала скаргу до Європейської комісії, після чого Європейська комісія прийняла оскаржуване положення, яким було встановлено антидемпінгове мито в розмірі 13,4 % на імпорт до Європейського Союзу SAP, вироблених LG Chem. Ця компанія подала позов про скасування цього положення.

Висновки Суду

На підтримку своїх позовних вимог компанія LG Chem стверджувала, *inter alia*, що методологія, яку було застосовано Комісією в оскаржуваному регламенті, порушила статтю 9(4) базового регламенту¹⁹.

Суд насамперед зазначив, що відповідно до цієї норми, яка встановлює «правило нижчого мита», сума антидемпінгового мита не повинна перевищувати встановленої демпінгової маржі, але вона повинна бути меншою за таку маржу, якщо таке нижче мито буде достатнім для усунення шкоди, завданої промисловості Союзу.

¹⁸ Імплементаційний регламент Комісії (ЄС) 2022/547 від 5 квітня 2022 року про введення остаточного антидемпінгового мита на імпорт суперабсорбуючих полімерів з Республіки Корея (OJ 2022 L 107, с. 27; «оскаржуваний регламент»).

¹⁹ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/1036 від 8 червня 2016 року про захист від демпінгового імпорту з країн, які не є членами Європейського Союзу (OJ 2016 L 176, с. 21; «базовий регламент»).

У цій справі Комісією було застосовано статтю 7(2с) базового регламенту й рівень шкоди було розраховано за допомогою порівняння ціни демпінгового імпорту з цільовою ціною реалізації промисловості Союзу. Ця ціна відповідає ціні, яку промисловість Союзу могла б розумно очікувати отримати на ринку ЄС за відсутності демпінгового імпорту.

У зв'язку із цим Суд зазначив, що застосування цього методу не виходило за межі дискреційних повноважень Комісії. Використання цільової ціни замість фактичної ціни реалізації продукції промисловості Союзу для визначення рівня шкоди дало змогу врахувати тиск, спричинений демпінговим імпортом на зниження цін реалізації продукції промисловості Союзу.

Водночас із судової практики випливало, що для забезпечення того, щоб сума антидемпінгового мита, встановлена відповідно до статті 9(4) базового регламенту, не перевищувала суми, необхідної для усунення шкідливих наслідків демпінгового імпорту, ця сума не повинна враховувати шкідливі наслідки, спричинені іншими факторами, ніж цей імпорт.

Із цього приводу LG Chem стверджувала, що Комісія не врахувала згубні наслідки, спричинені іншими факторами, ніж імпорт із Кореї, а саме, з одного боку, формулу ціни на SAP і вплив інвестицій промисловості Союзу, а з іншого боку, імпорт із Туреччини та Японії.

По-перше, щодо формули ціни SAP і впливу інвестицій промисловості Союзу, Суд зазначив, що LG Chem не довела, що такі фактори сприяли заподіяння шкоди промисловості Союзу. Отже, заявник не може критикувати Комісію за те, що вона не врахувала шкідливі, як стверджувалося, наслідки цих факторів.

По-друге, щодо імпорту з Туреччини та Японії, LG Chem не довела, що методологія, застосована Комісією, не була доречною для визначення належного рівня мита, який дозволив би усунути шкоду, завдану промисловості Союзу демпінговим імпортом. У зв'язку з цим Суд зазначив, що, забезпечивши, щоб рівень шкоди відображав лише різницю між середньозваженою імпортною ціною та цільовою ціною промисловості Союзу, розрахованою відповідно до статті 7(2с) базового регламенту, Комісія забезпечила, щоб відповідальність за будь-яку шкоду, заподіяну іншими факторами, не було приписано демпінговому імпорту.

Суд дійшов висновку, що LG Chem не довела, що Комісія допустила явні помилки в оцінці та порушила статтю 9(4) базового регламенту при застосуванні свого методу розрахунку рівня шкоди та ставки антидемпінгового мита.

Оскільки жодна з підстав, наведених LG Chem, не була визнана обґрунтованою, Суд відхилив позов у повному обсязі.

Огляд практики Суду справедливості Європейського Союзу. Рішення за березень 2025 року. Відп. за вип.: Перший заступник керівника Апарату Верховного Суду, д-р юрид. наук Р. Ш. Бабанли. Опрацювання та переклад рішень: О. Ю. Тарасенко, Т. Р. Цибульська, Д. О. Штода, Ю. В. Місько. Київ, 2025. – 22 с.

Застереження:

1. Огляд практики Суду справедливості Європейського Союзу підготовлено на матеріалах Бюлетенів Суду справедливості Європейського Союзу, розміщених на вебсайті:
https://curia.europa.eu/jcms/jcms/p1_3471594/en/
2. Переклад описів рішень є неофіційним та має на меті надати можливість загального ознайомлення із підходом Суду справедливості Європейського Союзу до вирішення правових проблем. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на вебресурсі Суду справедливості Європейського Союзу https://curia.europa.eu/jcms/jcms/p1_3471594/en/
3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер і не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 [@supremecourt_ua](https://www.instagram.com/supremecourt_ua)

 t.me/supremecourtua

 x.com/supremecourt_ua

 so.supreme.court.gov.ua